

TAMORA PIERCE

LIŪTĒS DAINA

Moteris,
KURI JOJA KAIP VYRAS

Iš anglų kalbos vertė Valdas Kalvis

Vilnius
2023

*Tēčiui, Mamai ir Kim –
mano pašios liūtu gaujai –*

*ir ypač Tēčiui,
kuris kadaise paskatino mane rašyti*

1. Ji joja kaip vyras

TREBONDŲ ALANA, VIENINTELĖ TORTALIO KARALYSTĖS MOTERIS riterė, laiminga turškėsi oazės vandenyje, pirmą kartą per tris dienas mėgaudamasi galimybe nusiprausti. *Sunku ir patikėti, kad šiaurėje dabar žiema*, – pagalvojo ji. Pietinės dykumos karščiai Alanai buvo kaip tik, nors jai ir nelabai patiko smėlio gausa.

– Verčiau paskubėk, – paragino Koramas. Stambusis Alanos ginklininkas stovėjo kitoje pusėje ežerėlį užstojusių krūmų. – Jei ta bažirų girdykla, nenorme laukt i sužinot, a anie už karalių, a prieš.

Alana išbrido iš vandens ir pačiupo drabužius. Ji nejuto noro susidurti su bažirų gentainiais, ypač – išdavikais. Jiedu su Koramu keliavo į Tyrą pietuose, o susidūrimas su priešais karingais dykumos gyventojais galėtų anksčiau laiko nutraukti kelionę.

Išsidžiovinusi jaunoji riterė užsitempė berniukiškus mėlynus marškinėlius ir kelnes. Nors žinia, kad ji – moteris, jau nebebuvo tokia paslaptis kaip tada, kai mokėsi karaliaus rūmuose, Alana vis tiek mieliau rengėsi judesių nevaržančiais vyriškais drabužiais. Atrodė keista prisiminti, kad paskutinį sykį maudantis oazėje ji dar buvo pažas, o princas Džonatanas buvo ką tik sužinojęs, jog ji – mergina. Tos dienos, kai ji tvarsčiais apsvyniodavo krūtinę ir niekada neplaukiodavo, jau grimzdo praeitin. Alana visiškai jų nesilgėjo.

Jos katinas Ištikimasis perspėdamas sukniaukė.

– Alana! – paantrindamas suriko Koramas. – Bėdos!

Mergina pagriebė kardą ir nuskubėjo prie Koramo ir arklių. Artėjantis dulkių debesis reiškė bažirų genties raitelius arba plėšikus. Alana raukydamasi šoko į Mėnulio šviesos balną. Kumelė nurisnojo pasitikti jos link smėliu skriejančio mažo juodo dryželio – Ištikimojo. Katinas pašoko ir nusileido tiesiai prieš šeimininę, tuomet įsiropštė į odinį krepšėlį, specialiai jam pritvirtintą prie balno. Švelnioji Alanos kumelė, jau pripratusi prie staigių Ištikimojo atvykimų ir išvykimų, nekreipė į jį jokio dėmesio.

– Pabandykime pasiekti kelią! – šūktelėjo Alana Koramui. Jiedu sparčiai jojo, mergina buvo prisiglaudusi prie šviesių Mėnulio šviesos karčių. Dirstelėjusi atgal, Alana pamatė, kad Koramas purto galvą.

– Nieka nebus! – suriaumojo jis. – Anie mumis pamatė! Jok – aš anuos užlaikysu!

Alana apsisuko ir sustojo. Jos rankoje sublizgo Žaibė.

– Kas per draugas aš, tavo manymu? Palauksime jų čia. Koramas nusikeikė.

– Būtumei mana dukra, nudirčiau skūrą! Varyk! Alana užsispyrusi papurtė galvą. Ji jau įžiūrėjo persekiotojus: tai buvo kalvų gyventojai, patys blogiausi iš dykumų plėšikų. Mergina ištiesė ranką už nugaros, atsisegė skydo raiščius ir užsimetė jį ant kairės rankos. Koramas padarė tą patį.

– Užsispyrus merga, – suburbėjo jis. – Mieliau girts kaučiaus prieš dešim bažirų genčių nei kalviečius.

Alana pritardama linktelėjo. Bažirai buvo puikūs kovotojai, tačiau laikėsi griežto garbės kodekso. Kalvų gyventojai gi smaginosi žudydami ir plėšdami.

Mergina tvirčiau sugriebė Žaibės rankeną ir pasitaisė skydą. Kalvų gyventojai sparčiai artinosi ir pradėjo formuoti puspaskritimą, ketindami apsupti Alaną su palydovu. Riterė niūriai sukando dantis ir paliepė:

– Puolam juos.

– *Ką?* – aiktelėjo Koramas.

Alana paragino Žaibę ir nujojo tiesiai į kalvų gyventojus. Koramas nurijo seiles, suriko karo šūkį ir pasileido iš paskos.

Pasiekusi pirmuosius plėšikus, Mėnulio šviesa pasistoję pietu ir smogė kanopomis – ji jau seniai buvo išmokyta kariauti. Alana mojavo Žaibe, nepaisydama įtūžusių priešų šūksnių.

Prisiartinęs vienaakis piktadarys pačiupo merginos ranką, kurioje ji laikė kardą. Piktai sukniaukęs Ištikimasis išskėstais nagais puolė iš savo krepšio. Vienaakis kalvų gyventojas suklykė ir paleido Alaną, bandydamas nuo veido nuplėšti šnypščiantį katiną.

– Mergyt! Atas! – suriaumėjo Koramas, vienu metu bandydamas atsiginti nuo trijų priešų. Jis suriko iš skausmo, kai vienam piktadariui pavyko įpjauti gilią žaizdą rankoje, kuria karys laikė kardą. Koramas nusikeikė ir puolė, numesdamas skydą ir perimdamas kardą sveika kairiaja ranka.

Palydovo perspėta, Alana staigiai atsisuko ir pamatė milžiną kalvų gyventoją – išsišiepusį gigantą raudonais plaukais ir

ilgais supintais ūsais. Jis keliais valdė savo apskurusį ponį, o rankose laikė kardą su keistais kristaliniais ašmenimis. Alana nužvelgė aštrius ilgus ašmenis, nurijo seiles ir nėrė, išvengdama pirmo raudonplaukio smūgio. Jis išsyk smogė atgalios ir merginai tik vos vos pavyko atmušti skydu. Ji aiktelėjo pajutusi smūgio jėgą ir kirto Žaibe, tačiau nepataikė, užpuolikui laiku atsitraukus.

Užuot puolusi iš paskos ir kovojusi taip, kaip norėtų jis, Alana tiesiog kilstelėjo savo skydą su liūtės simbolika ir laukė.

Milžinas vėl prisiartino, atsargiai sukdamas ratą aplink Alaną. Jo ponis šoko artyn. Mėnulio šviesa pakėlė priekines kojas ir nuvijo arkliuką atgal, mojuodama kanopomis. Alana skydu atmušė dar vieną kristalinių ašmenų smūgį ir pajuto jo galingumą visu kūnu.

Tikiuosi, brolis į skydą pridėjo daug burtų, – niūriai pamanė mergina. – Antraip jis neatlaikys ir pirmojo mūšio!

Ji suko Mėnulio šviesą, kad ratu aplink ją ant vikraus ponio judantis milžinas nepranyktų iš akių. Mergina kulnais paragino auksakartę kumelę ir kirto priešininkui. Juk ji – Tortalio riterė ir neleis su ja žaisti!

Alana iš paskutiniųjų stengėsi pramušti užpuoliko gynybą, tačiau jis kaskart atremdavo smūgius ir erzinausiai šypsojosi.

Mergina sunkiai kvėpuodama atsitraukė ir pabandė susivaldyti. Tada jau milžinas ėmėsi pulti, ir Alana mirksėdama nusibraukė prakaitą nuo akių – klysti negalima! Priešininkas kovėsi kitaip nei tie raiti riteriai, su kuriais mergina susidūrė anksčiau, todėl nežinojo, ko tikėtis.

Staiga Alanai į akis rėžė vidurdienio saulė – milžinas specialiai to ir siekė savo manevrais. Tik pačią paskutinę akimirką mergina pastebėjo besileidžiantį jo kardą, iš visų jėgų iškėlė Žaibę, atmušdama priešo kardą prie pat rankenos. Pasigirdo susidūrusio metalo žvangesys ir kristaliniai ašmenys sustojo.

Tuomet Žaibė lūžo, perkirsta visai netoli rankenos.

Mėnulio šviesa nėrė į šoną, patraukdama merginą, kad kalvų gyventojas jos nepasiektų. Alana apstulbusi žvelgė į rankoje laikomą kardo rankeną. Žaibė buvo jos ginklas nuo pat tų dienų, kai jai buvo leista kardą nešiotis. Kaip Alanai kautis be savo kardo rankoje?

Alana atsipeikėjo ir puolė grabinėti kirvio. Ją net purtė iš įtūžio – prireikė visų valios pastangų, kad visiškai neprarastų galvos ir nepadarytų mirtinos klaidos. Iškėlusį kirvį, mergina puolė priešą. Ji negirdėjo įspėjamųjų kitų kalvų gyventojų šūksnių anei džiugaus Koramo riktelėjimo; girdėjo vien milžino ponio sunkų alsavimą ir dūstantį savo kvėpavimą. Mergina smogė ir nusikeikė, priešininkui pasilenkus ir atsi-traukus. Alana vėl puolė artintis, bet jis sušuko, pamatęs kažką jai už nugaros. Dar labiau mergina įniršo, kai priešininkas apsuko savo ponį ir spruko, kartu kviesdamas tuos kelis jam dar likusius vyrus. Alana kirto Mėnulio šviesai pentiniais, ragindama kumelę vytis.

– Grįžk, baily! – sušuko ji.

Milžinas juokdamasis atsisuko ir mostelėjo kardu. Jį nu-traukė krūtinėje išdygusi juoda strėlė. Dar daugiau strėlių pakirto kalvų gyventojus – tik dviem pavyko pasprukti. Jie

